اخبار کارگری

کارکنان دانشگاه علوم پزشکی ایرانشهر:

دو سال است احکام حقوقی جدید صادر نمی‌شود

نارضایتی شماری از سلامت‌یاران و کارکنان دانشگاه علوم پزشکی ایرانشهر از عدم صدور احکام جدید حقوقی و تداوم پرداخت حقوق بر مبنای احکام سال ۱۴۰۳ ادامه دارد. به گزارش ایلنا، با گذشت بیش از دو سال از موعد اعمال افزایش حقوق و اصلاح احکام، مسئولان دانشگاه همچنان هر ماه با وعده صدور احکام در ماه آینده، کارکنان را در انتظار نگه داشته‌اند اما تاکنون اقدام عملی در این زمینه صورت نگرفته است. بنابراین گزارش، در حالی که هزینه‌های زندگی، اجاره مسکن، درمان و سایر مایحتاج روزانه به‌طور چشمگیری افزایش یافته، بخش قابل توجهی از سلامت‌یاران همچنان حقوقی دریافت می‌کنند که مربوط به دو سال گذشته است و تناسبی با شرایط اقتصادی کنونی ندارد. همچنین پایین بودن کارانه و ناچیز بودن مبالغ اضافه‌کاری نیز از دیگر موارد مورد انتقاد کارکنان است به گونه‌ای که برخی از آنان می‌گویند دریافتی حاصل از ساعت‌ها اضافه‌کار، حتی هزینه رفت‌وآمدشان را نیز پوشش نمی‌دهد. در این میان، کارکنان رده‌های پایین با مشکلات جدی معیشتی مواجه‌اند و در حالی که به گفته معترضان، مدیران و مسئولان دانشگاه از مزایا، کارانه، مأموریت و اضافه‌کارهای قابل توجه برخوردارند، این موضوع به افزایش احساس تبعیض و بی‌عدالتی در میان نیروهای صف انجامیده است. سلامت‌یاران و کارکنان معترض، از مسئولان دانشگاه علوم پزشکی ایرانشهر خواسته‌اند درباره علت تأخیر دوساله در صدور احکام، پرداخت مطالبات معوقه و اجرای کامل حقوق قانونی آنان شفاف‌سازی کنند.

کارگران شرکتی شهرداری چابهار:

حقوق‌ها همچنان به صورت علی‌الحساب پرداخت می‌شود

کارگران شرکتی شهرداری چابهار از تداوم بی‌نظمی در پرداخت مطالبات مزدی و بیمه‌ای خود خبر می‌دهند و می‌گویند: در سال ۱۴۰۵ حقوق آنان هر ماه به‌صورت علی‌الحساب پرداخت می‌شود و بخشی از معوقات مزدی همچنان پرداخت نشده است. این کارگران با اشاره به مشکلات معیشتی ناشی از تأخیر در پرداخت‌ها به ایلنا گفتند: در حالی که هزینه‌های زندگی به‌طور مستمر افزایش یافته، دریافتی کارگران شرکتی شهرداری چابهار نه تنها کامل و منظم پرداخت نمی‌شود، بلکه حقوق ماهانه نیز صرفاً به‌صورت علی‌الحساب به حساب کارگران واریز می‌شود. به گفته این کارگران، حق بیمه آنها نیز چندین ماه است به تأمین اجتماعی پرداخت نشده و این موضوع، نگرانی‌های زیادی را در خصوص سوابق بیمه‌ای و دسترسی به خدمات درمانی، به خصوص با توجه به شیوع تب‌دنگی در جنوب سیستان‌وبلوچستان، برای آنان ایجاد کرده است. کارگران شرکتی شهرداری چابهار، همچنین از حل‌نشدن مشکلات مربوط به تعاونی مصرف و صندوق رفاه خبر می‌دهند و می‌گویند این مسائل همچنان پابرجاست و وعده‌های داده‌شده برای رسیدگی به آنها تاکنون عملی نشده است. آنها با اشاره به انباشت مطالبات مزدی افزودند: چندین ماه است معوقات مزدی از جمله اضافه‌کاری کارگران شرکتی پرداخت نشده و این وضعیت فشار مضاعفی بر خانواده‌های کارگری وارد کرده است. این کارگران خواستار ورود مسئولان شهری و استانی برای رسیدگی فوری به وضعیت پرداخت حقوق، واریز حق بیمه و تعیین تکلیف سایر مطالبات معوق خود شدند.

تجمع رانندگان استیجاری ایثارگر مقابل نهاد ریاست جمهوری

رانندگان استیجاری ایثارگر روز گذشته از استان‌های مختلف به تهران آمدند و مقابل نهاد ریاست جمهوری تجمع کردند. به گزارش ایلنا، نمایندگان این رانندگان که تعداد آنها در سراسر کشور چیزی حدود ۳۵۰ نفر است، می‌گویند: ما جامانده‌گان طرح تبدیل وضعیت ایثارگران ۱۴۰۰ هستیم که تا امروز به‌رغم وعده‌های بسیار، هنوز تبدیل وضعیت نشدیم. این در حالی‌ست که براساس قانون بودجه ۱۴۰۰ قرار بود نیروهای ایثارگر تمام نهادها تا پایان همان سال تبدیل وضعیت شوند. آنها افزودند: یک ماه پیش رئیس جمهور به ما قول شفاهی داد که کار تبدیل وضعیت‌مان به سرانجام می‌رسد. حالا برای پیگیری این قول از استان‌های مختلف به تهران آمده‌ایم اما سازمان اداری و استخدامی می‌گوید قول شفاهی قبول نیست و نامه کتبی از ریاست جمهوری بیاورید! این عده ادامه دادند: چرا برای اجرای قانون، باید کلی دوندگی کنیم و آخر سر باز هم برایمان شرط و شروط بگذارند؟!

سازمان تامین اجتماعی:

اقساط وام، دلیل کاهش واریزی برخی بازنشستگان در خرداد ماه است

سازمان تامین اجتماعی درباره علت اینکه چرا مبلغ واریزی برخی مستمری‌بگیران کمتر از مبلغ خالص نهایی پرداختی مندرج در فیش خرداد ماه بوده، توضیح داد. به گزارش ایسنا، سازمان تامین اجتماعی به پرسش‌های متداول درباره متناسب‌سازی و افزایش حقوق بازنشستگان و مستمری‌بگیران سال ۱۴۰۵ مبنی بر اینکه «چرا مبلغ واریزی برخی مستمری‌بگیران کمتر از مبلغ خالص نهایی پرداختی مندرج در فیش خرداد ماه بوده است؟» پاسخ داده است. براساس توضیحات سازمان، کلیه پرداخت‌ها و کسورات مستمری از جانب تأمین اجتماعی براساس آیتم‌های درج شده در فیش حقوقی است که توسط بانک‌های عامل عینا پرداخت می‌شود. براساس بررسی‌های انجام شده، بعضی از مستمری‌بگیرانی که حقوق خود را از بانک رفاه کارگران دریافت می‌کنند، پس از واریز وجه حقوق ارسالی از سازمان، اقساط خریدهای اعتباری اعم از تسهیلات وام بانک رفاه یا فروشگاه‌های ارائه‌دهنده خرید اعتباری یا اقساطی و... مستقیما توسط بانک از حقوق واریزی کسر می‌شود و شعب یا مرکز تماس سازمان تأمین اجتماعی دسترسی به این اطلاعات و جزئیات آن ندارند.

بازار کار ایران روزبه‌روز کوچکتر و فرصت‌های شغلی محدودتر می‌شود

زنان دوباره مجبور به خانه‌نشینی شدند

رضا اسدآبادی

آمارهای پایانی سال ۱۴۰۴ گویای آن است که نرخ مشارکت اقتصادی به زیر ۴۰ درصد کاهش یافته و با نرخ مشارکت نزدیک به ۳۸ درصد، ایران در میان یکی از کشورهای با نرخ مشارکت اقتصادی بسیار پایین قرار گرفته است.

اینکه نرخ جمعیت غیرفعال کشور (۶۱ درصد) از چه طریق به امرار معاش می‌پردازند و لابد باری بر دوش سایر شاغلان کشور می‌شوند، خود یک وجه از معضل است اما اینکه «انگیزه‌ها و علت غیرفعال بودن جمعیت غیرفعال اقتصادی آن هم بیش از همه در میان جوانان زیر ۳۰ سال، دانشجویان و از همه مهم‌تر زنان چیست، معضلی دیگر برای بازار کار کشور است.

نتایج کاهش نرخ مشارکت اقتصادی در اقتصاد امروز ایران این است که همه روزه، جوانانی دیده می‌شوند که با وجود پایان تحصیل خود، هیچ شغلی متناسب با شأن خودشان در بازار کار نمی‌یابند و به دستمزدهای زیر ۳۰ میلیون تومان لبخند تلخ می‌زنند. از سوی دیگر، زنانی را به ویژه در شهرستان‌های کوچک می‌بینیم که وقتی با پیشنهاد مزد ۱۰ میلیون تومانی مواجه می‌شوند، ترجیح می‌دهند که در منزل پدر یا شوهر به بیکاری و خانه‌داری ادامه دهند.

در این میان، اقتصاددانان و فعالان تشکل‌های صنفی کارگری و کارفرمایی، هر کدام دیدگاه‌های مختلفی در این حوزه دارند. رکود اقتصادی دوره جنگ و پساجنگ، عدم کفایت مزد برای برخی گروه‌ها و فاصله نیازهای مهارتی بازار کار ایران با توان نیروی کار، عمدتاً از دلایل افزایش جمعیت غیرفعال اقتصادی شناخته می‌شود.

هر چند جامعه‌شناسان به اقتضای شناخت واقعیت‌های اجتماعی دیگری مانند شکاف نسلی، انتظارات جدید از اشتغال و تبعیض جنسیتی در محیط کار، تبیین متفاوت‌تری از اقتصاددانان و اهالی تشکل‌های صنفی نسبت به این موضوع دارند اما آنچه اکنون بیش از هر چیز دیگری گریبان سیاستگذاران اشتغال کشور را گرفته، برون‌داد اطلاعات اقتصادی منتشر شده درباره وضعیت نیروی کار است.

صرفه‌جویی بیشتر، راهکار مردم در دوران پساجنگ

یکی از گزارش‌های نظرسنجی منتشر شده از سوی یکی از سکوهای اینترنتی مطرح شغل‌یابی، گویای آن است که وضعیت بازار کار و متقاضیان شغل در جریان جنگ اخیر تا چه میزان تغییر یافته است.

طبق این نظرسنجی در پلتفرم جاب‌ویژن، ۷۴ درصد کارجویان این مجموعه برای مدیریت حقوق دریافتی خود در قیاس با تورم، هزینه‌های زندگی خود را کاهش داده‌اند. نتایج نظرسنجی جدید جاب‌ویژن نشان می‌دهد فرصت‌های شغلی بیشتر و ثبات اقتصادی، مهم‌ترین نیازهای کارجویان برای عبور از شرایط اخیر است. در همین حال، بخش قابل توجهی از کارجویان برای مدیریت این شرایط، به کاهش هزینه‌های زندگی، جست‌وجوی فرصت‌های شغلی جدید و یادگیری مهارت‌های کاربردی روی آورده‌اند.

مشاغل خوبی که وجود خارجی ندارد!

براساس این نظرسنجی، ۶۶ درصد کارجویان با انتقاد از کمبود مشاغل خوب، فرصت‌های شغلی بیشتر را یکی از مهم‌ترین نیازهای خود دانسته‌اند. ثبات اقتصادی نیز با همین میزان، در کنار فرصت‌های شغلی بیشتر، پرتکرارترین نیاز کارجویان بوده است. پس از این دو گزینه، حمایت مالی یا وام با ۴۳ درصد در رتبه بعدی قرار دارد.

نتایج این نظرسنجی نشان می‌دهد اگرچه نیازهای اقتصادی همچنان در اولویت کارجویان قرار دارد اما حمایت روانی و توجه به سلامت روان نیز برای بخشی از آنها به یکی از نیازهای مهم در شرایط اخیر تبدیل شده است. ۳۰ درصد از پاسخ‌دهندگان، حمایت روانی و سلامت روان را یکی از نیازهای خود اعلام کرده‌اند. آموزش مهارت‌های کاربردی با ۲۳ درصد و دسترسی به اطلاعات و تحلیل بازار با ۱۴ درصد، دیگر نیازهایی هستند که از سوی پاسخ‌دهندگان انتخاب شده‌اند.

همچنین ۲۷ درصد از کارجویان، یادگیری مهارت جدید را یکی از مهم‌ترین راه‌های سازگاری با شرایط اخیر دانسته‌اند. اقدام برای مهاجرت و انجام پروژه‌های فریلنسری نیز به ترتیب با ۱۲ و ۷ درصد در رتبه‌های بعدی قرار گرفته‌اند. این اطلاعات حاکی از آن است که اغلب کسانی که راغب به یافتن شغل هستند، میان توانایی‌ها و مهارت خود و واقعیت‌های اقتصادی بازار کار و فرصت‌های موجود، تناسبی نمی‌بینند!

در مورد زنان، طی سه سال اخیر ۲۰۰ هزار کاهش فرصت شغلی داشتیم و برای مردان با وجود بیکار شدگان، در مجموع فقط ۱۰۰ هزار فرصت شغلی اضافه شده است

اقتصاد راکد و کاهش فرصت‌های شغلی

کارشناسان اقتصادی البته وضعیت اشتغال در کشور را به گونه‌ای دیگر و با عمق متفاوتی بررسی می‌کنند. «زهرا کریمی» استاد اقتصاد دانشگاه مازندران با اشاره به اهمیت هر سه ضلع «رونق و رکود»، «مزد و مزایا» و «مهارت و شان نیروی کار» در ترغیب جمعیت غیرفعال به شاغل شدن، توضیح می‌دهد: بسیاری در ابتدا تصور می‌کنند با افزایش نرخ بیکاری، نرخ مشارکت اقتصادی نیز افزایش می‌یابد چون نسبت به حجم بازار کار، جمعیت مشارکت‌کننده بیشتر می‌شود در صورتی که این تصور درباره اقتصاد ایران صحیح نیست. نرخ مشارکت اقتصادی پایین با وجود این رکود سنگین، امکان افزایش ندارد و چه بسا با وجود مانعی به نام نرخ بیکاری، کاهش می‌یابد. در این اقتصاد کاملاً راکد، انگیزه افزایش نرخ مشارکت نیز وجود ندارد.

وی افزود: در زمستان سال ۱۴۰۴ در مقایسه با زمستان ۱۴۰۳ فرصت‌های شغلی کاهش داشتند. در دولت مرحوم رئیسی ادعا می‌شد که سالی یک میلیون شغل ایجاد می‌شود، در صورتی که در مجموع با وجود بیکارسازی‌ها، شغلی ایجاد نشد. در مورد زنان، طی سه سال اخیر ۲۰۰ هزار کاهش فرصت شغلی داشتیم و برای مردان با وجود بیکارشدگان، در مجموع فقط ۱۰۰ هزار فرصت شغلی اضافه شده است.

کریمی اضافه کرد: اتفاقی که در سال ۱۴۰۴ افتاد این بود که علاوه بر جنگ تیرماه و شوک آن، بحث قطع برق و گاز بنگاه‌های اقتصادی و کاهش ظرفیت تولید بنگاه‌های اقتصادی را هم داشتیم. هم اکنون نیز به شهرک‌های صنعتی گفته شده که از آغاز تابستان باید یک روز کاری در هفته از برق استفاده نکنند و عملاً تعطیل باشند. قاعدتاً در چنین شرایطی، ظرفیت تولید صنعتی کشور افزایش نمی‌یابد. در نتیجه تقاضا برای نیروی کار جدید نیز افزایش نخواهد یافت.

رکود باعث ناامیدی افراد در ورود به بازار کار می‌شود اما همه این افراد غیرفعال ناامید، در صورت وجود فرصت شغلی در وضعیت رونق، فوراً شاغل می‌شوند

این استاد دانشگاه مازندران ادامه داد: در بازار کار، اولین قربانی تعدیل، زنان شاغل هستند. در سال ۱۴۰۳ تعدیل نیروی کار به شکل گسترده در اولین موج خود شروع شد. بسیاری از بیمه‌شدگان اصلی از ۱۴۰۳ تا امروز بیکار شده‌اند که جمعیت خالص آن حداقل ۱۵۰ هزار نفر است. زنان بیکارشده در این سه موج که در این سه سال پیاپی دیدیم، عمدتاً به زنان خانه‌دار بدل شدند. زن‌ها به صورت سنتی وقتی بیکار می‌شوند، در سیستم آماری کشور ذیل زن خانه‌دار یا دانشجو دسته‌بندی شده و از ذیل محاسبه نرخ بیکاری خارج می‌شوند و جمعیت انبوه غیرفعال اقتصادی که فاقد مشارکت اقتصادی هستند را افزایش می‌دهند. در مقابل اما مردان در زمان بیکاری حتی ناچار به دست‌فروشی، رانندگی یا هر کار دیگری برای گذران زندگی خانواده هستند و نمی‌توانند با وجود بیکاری «غیرفعال» محسوب شوند.

فاجعه‌ای به نام کاهش مشارکت اقتصادی زنان از ۱۷ به ۱۲ درصد

این کارشناس اقتصاد اشتغال تصریح کرد: علاوه بر همه اینها، بازار کار در بسیاری از حوزه‌های کشور به ویژه در استان‌های سنتی‌تر، به شدت مردانه است. بسیاری از بیکاران به دلیل جست‌وجوی طولانی‌مدت شغل مناسب، عملاً به مرور ذیل جمعیت فاقد مشارکت اقتصادی دسته‌بندی شده و از آستانه بازار کار به عنوان بیکار خارج می‌شوند. وقتی نرخ مشارکت اقتصادی کاهش می‌یابد، یک روند ثابت رخ می‌دهد و آن این است که زنان و جوانان تحت عنوان جمعیت غیرفعال به‌عنوان دانشجو و خانه‌دار یا پشت کنکوری یا فرد در آستانه ازدواج، از جمعیت بیکار به جمعیت فاقد مشارکت اقتصادی (غیرفعال) تبدیل می‌شوند.

وی تاکید کرد: در واقع در محاسبه مشارکت اقتصادی، از مخرج کسر شما چیزی کم و زیاد نمی‌شود اما با کوچک شدن صورت کسر، کل رقم مشارکت اقتصادی شما کاهش می‌یابد. نرخ بیکاری با وجود این نرخ مشارکت اقتصادی، افزایش نشان نداده و واقعیت بازار کار را نشان نخواهد داد. در این میان مردان هر شغلی را به دلیل نان‌آور بودن، در این روزها می‌پذیرند. در مقابل نرخ مشارکت اقتصادی زنان که تا سال گذشته عدد بسیار بد ۱۷ درصد بود، طی یک سال با کاهش ۵ درصدی به میزان وحشتناک ۱۲ درصد رسیده که برای یک اقتصاد بزرگ یک فاجعه محسوب می‌شود.

ناامیدی مردم از پس رکود شدید اقتصادی

کریمی خاطرنشان کرد: تصور کنید در یک شهر کوچک، نرخ مشارکت اقتصادی زنان ۲ درصد باشد و طبیعتاً می‌دانید که چنین شهرها یا بخش‌های کوچکی در کشور وجود دارند. اگر در آن شهر کارخانه تولید مواد غذایی ایجاد شود و اعلام شود فقط نیروی کار زن جذب می‌کنیم، هزاران نفر در برابر آن کارخانه صف می‌کشند. این در حالی‌ست که بسیاری از آنها قبلاً خانه‌دار حساب می‌شدند. در واقع چون در آمارها محسوب نمی‌شوند، در مقابل دیدگان ما هم قرار ندارند. این نشان می‌دهد که رکود باعث ناامیدی افراد در ورود به بازار کار می‌شود اما همه این افراد غیرفعال ناامید، در صورت وجود فرصت شغلی در وضعیت رونق، فوراً شاغل می‌شوند. نرخ مشارکت در یک بازه طولانی مدت از ۴۶ درصد به ۳۸ درصد رسیده که مستقیماً ناشی از دوره طولانی رکود در اقتصاد ایران است.

این کارشناس اشتغال و بازار کار تشریح کرد: در بحث مهارت نیز، می‌توان آسیب‌شناسی قابل توجهی درباره اثر آن بر نرخ مشارکت اقتصادی داشت. برای جمعیت نیروی کار باسواد و مهارت متوسط در کشور، یک خلاجدی در بازار کار وجود دارد که باعث ناامیدی و تبدیل شدن از بیکار به «غیرفعال اقتصادی» می‌شود. از طرفی ما جمعیت بالای نیروی کار ساده و فاقد سواد کافی را داریم که همواره به دلیل سنتی بودن بسیاری از محیط‌های اقتصادی کشور، برایشان کار وجود دارد و تقاضای آنها در بازار بیش از عرضه است. این موضوع برای نیروی کار بسیار ماهر و کاملاً باسواد نیز وجود دارد و جمعیت آنان نیز بسیار کم است و تقاضای آن بسیار بالاست. در این میان مشکل نیروی کار نیمه‌ماهر است که نه می‌تواند به راحتی مهاجرت کند و نه انتظاراتش به‌عنوان فرد تحصیل کرده که توانایی‌هایی هم دارد، با وضعیت بازار کار تناسب دارد.

کریمی در پایان بیان کرد: جوانان بخش زیادی از نیروی کار بالقوه را که غیرفعال محسوب می‌شوند، تشکیل می‌دهند که تحصیل کرده و دارای مهارت‌های متوسط هستند. مزد این بخش از نیروی کار که عرضه آن به بازار کار زیاد است، بسیار کم است. بسیاری از زنان تحصیل کرده کشور در این بخش دسته‌بندی می‌شوند که وضعیتی بسیار بغرنج دارند. در مقابل مردان به دلیل فشار اقتصادی حاضر هستند که به مشاغل سطح پایین‌تر تن دهند اما برای زنان و دختران این امکان نیست و همین مسأله، حجم انبوهی از جمعیت غیرفعال خلق کرده است!

گفت و گو

نایب رئیس اتحادیه پیشکسوتان جامعه کارگری:

پایان کار واسطه‌ها، امنیت شغلی کارگران را تقویت خواهد کرد

کارگران سال‌هاست در ساختاری مشغول به کارند که در آن شرکت‌های پیمانکاری میان آنها و کارفرمای اصلی قرار گرفته‌اند؛ ساختاری که اکنون با تصمیم دولت برای حذف واسطه‌ها، این انتظار را ایجاد کرده که امنیت شغلی و وضعیت معیشتی آنها بهبود پیدا کند.

اردیبهشت ماه امسال بود که پزشکیان در شبکه اجتماعی ایکس اعلام کرد دستور جمع کردن شرکت‌های پیمانکاری را صادر کرده است. اخیرا هم رئیس سازمان اداری و استخدامی کشور آخرین وضعیت ساماندهی نیروهای شرکتی را تشریح کرد. او از ارسال نسخه جدید این طرح به دولت خبر داد. با این حال هنوز اقدام عملیاتی برای اجرای این دستور آغاز نشده است.

در این رابطه «علیرضا حیدری» نایب رئیس اتحادیه پیشکسوتان جامعه کارگری و کارشناس اقتصاد در گفت‌وگو با ایسنا درباره ضرورت اجرای این تصمیم و آثار مثبت آن برای کارگران، اظهار کرد: تغییر وضعیت کارگران و فعالیت پیمانکاری، موضوعی است که در سال‌های اخیر بسیار مطرح شده است. این موضوع معمولا در کارهای حجمی با هدف کاهش هزینه‌ها اتفاق می‌افتد. یکی از اهداف اصلی واحد واگذار کننده این است که بتواند یک حجم کاری را با هزینه کمتری انجام دهد. به عبارت دیگر، هدف، مدیریت و کاهش هزینه نیروی کار است. در این فرآیند، پیمانکاران وارد می‌شوند و در قالب مناقصه، انجام کار را با کمترین قیمت پیشنهاد می‌دهند. در این شرایط، پیمانکاری که بتواند با پایین‌ترین قیمت، حجم کاری را انجام دهد، انتخاب می‌شود. پس از تحویل گرفتن کار، پیمانکار نیروی انسانی مورد نیاز را به کار می‌گیرد و باید سود خود را حداکثر کند.

او با بیان اینکه پیمانکار برای افزایش سود، براساس آنالیز قیمتی که برای کارفرمای اصلی ارائه می‌دهد، هزینه‌های مرتبط را دریافت می‌کند اما زمانی که قرار است این هزینه را به کارگر پرداخت کند، برای اینکه سود خود را به حداکثر برساند، تلاش می‌کند دستمزد کمتری به کارگر پرداخت کند، تصریح کرد: این فرآیند بسته به شدت و ضعف شرایط می‌تواند مورد قضاوت‌های مختلف قرار بگیرد اما ساختار و استراتژی این مدل به همین شکل است.

به گفته حیدری، پس از این مرحله، بحث امنیت شغلی کارگر مطرح می‌شود. کارگری که در چنین شرایطی توسط پیمانکار و کارفرمای اصلی با هدف کاهش هزینه‌های انجام یک کار یا پروژه، به کار گرفته شده، اگر درباره حقوق خود مطالبه‌ای داشته باشد، چه اتفاقی برای او رخ می‌دهد؟ با توجه به اینکه این کارگر قرارداد دائمی و ارتباط رسمی با کارفرما ندارد، پیمانکار به‌راحتی می‌تواند رابطه کاری را قطع کند. اینکه این کارگر بتواند حقوق واقعی خود را دریافت کند یا نه، بحث جداگانه‌ای است اما امنیت شغلی او از همین نقطه با مخاطره مواجه می‌شود. همچنین حق اعتراض و امکان احقاق حق برای او محدودتر می‌شود و نمی‌تواند مانند نیروی رسمی به حقوق خود دسترسی داشته باشد.

وی با بیان اینکه در شرایط فعلی، اگر کارگر به کارفرمای اصلی متصل شود، حداقل این است که هزینه‌های واقعی که از طریق قیمت‌گذاری توسط پیمانکار و کارفرما اعلام شده، همان هزینه‌ها به کارگر پرداخت شود، ادامه داد: علاوه بر آن، پیمانکار معمولا هزینه‌های سربار و حق مدیریت قرارداد را نیز دریافت می‌کند و نباید این هزینه‌ها از حقوق کارگر کم شود.

نایب رئیس اتحادیه پیشکسوتان جامعه کارگری خاطرنشان کرد: همین حالا نیز در شرکت‌های بزرگ دولتی، وقتی دو نیروی کار هم‌تراز را مقایسه می‌کنیم؛ یک نفر استخدام شرکت دولتی است و فرد دیگر از طریق پیمانکاری همان وظایف و شغل را انجام می‌دهد. این دو از نظر کاری یکسان هستند اما از نظر امنیت شغلی تفاوت زیادی دارند.

نیروی رسمی امنیت دارد اما نیروی پیمانکاری این امنیت را ندارد. از نظر حجم کار نیز ممکن است نیروی پیمانکاری کار بیشتری انجام دهد چون پیمانکار حجم بیشتری از کار را دریافت کرده است. حتی اگر حجم کار برابر باشد، باز هم کارمند رسمی دستگاه از مزایای بیشتری برخوردار است.

او در ادامه گفت: با توجه به این شرایط، حذف شرکت‌های پیمانکاری کاملا به نفع کارگران است زیرا فلسفه اصلی واگذاری کار به پیمانکار، کاهش هزینه نیروی کار بوده است. اگر قرار باشد کار به پیمان منتقل شود اما حقوق و شرایط کارگر کاهش پیدا نکند، با فلسفه شکل‌گیری پیمانکاری همخوانی ندارد.

حیدری همچنین در مورد نگرانی‌هایی که مطرح می‌شود مبنی بر اینکه ممکن است با حذف شرکت‌های پیمانکاری تعدادی از نیروهای کار بیکار شوند، گفت: کارگرانی که همین حالا مشغول انجام همان کار هستند، باید همان کار را ادامه دهند. اگر قرار باشد کارگران به ساختار جدید منتقل شوند، تفاوتی نباید در انجام وظایف آنها ایجاد شود زیرا کارفرما باید همان کاری را که تاکنون از پیمانکار دریافت کرده، به نیروی کار واگذار کند.

گزارش

انتقاد یک فعال صنفی از فضای تبعیض‌آلود کار در کشور

کارمندان حق تماشای فوتبال هم می‌گیرند!

روز گذشته و در بسیاری از استان‌های کشور، ساعت کار ادارات دولتی به دلیل مسابقه فوتبال ایران در جام جهانی شناور شد و کارمندان دو ساعت دیرتر سر کار رفتند تا بتوانند بازی فوتبال ایران و مصر را در منزل تماشا کنند.

«پرویز زعیمی»، نماینده کارگران ایران پوپلین رشت و فعال کارگری ساکن گیلان، در این رابطه به ایلنا می‌گوید: اگر تماشای مسابقه فوتبال آن‌قدر اهمیت دارد که کارکنان ادارات از امتیاز تأخیر در حضور محل کار برخوردار می‌شوند، چرا کارگران از این حق محروم باشند، مگر کارگران چه گناهی کرده‌اند که کارگر شده‌اند؟

به گفته وی، عدالت زمانی معنا پیدا می‌کند که همه اقشار جامعه، نه فقط کارکنان ادارات، از فرصت‌های یکسان بهره‌مند شوند.

زعیمی می‌گوید: در سال‌های اخیر، در بسیاری از شرایط خاص و بحرانی، از دوران کرونا گرفته تا شرایط جنگی و گرمای شدید تابستان و سایر محدودیت‌ها، ساعات کاری کارکنان ادارات بارها دستخوش تغییر، کاهش یا شناور شدن شده اما سهم کارگران از این تصمیمات چه بوده و آیا کارگران جزئی از همین جامعه نیستند؟

این فعال صنفی ادامه می‌دهد: چرا کارگران همواره از چنین امتیازاتی بی‌بهره می‌مانند؟ اگر قرار است تصمیمی در راستای رفاه و حفظ روحیه مردم اتخاذ شود، این تصمیم نباید تنها شامل بخشی از جامعه بشود و در عوض گروه بزرگی را خط بزند.

او خطاب به رئیس جمهور می‌گوید: انتظار داریم پاسخ بدهید که مبنای تفاوت در تصمیم‌گیری‌ها چیست و چرا رفاه و آسایش کارگران برای دولت و مسئولان کشور اهمیتی ندارد.